

Наоколо се подема ревъ и съсъкъ. Надежда се вдига право нагоре, извърта се и пакъ лѣга.

Нашето море е лошо. Бурята налита изъ низинитѣ и изъ облацитѣ, откъмъ брѣга и откъмъ морето. Половинъ часъ стига, за да се разбие водата му въ несмѣтни купища, които танцуватъ, надбѣгватъ се, рѣмжатъ, бѣснѣятъ. Когато е близу до брѣга, тукъ-тамъ изъ далечината ѝ смигатъ вѣрнитѣ очи на пристанищнитѣ фарове. А въ открито море угасва и тази утеха. Назжбени водни стени, куршумени покриви я притискатъ, налитатъ въ нея, разбѣгватъ се.

— Дай кърмилото, почини, си — отива Богданъ къмъ Яни.

— Ще ни повлѣче! Ще ни повлѣче!

— Нѣма да ни повлѣче.

— Не го напирай много, перото е пукнато. Смѣнятъ се.

Яни отваря още вжжето на кливера. Вади отъ джеба си влажна угарка и огниво. Почва да чука. Надежда гребе вода. Катери се между възпразненитѣ улици. Размахва ржце.

Нищо ѝ нѣма.

Нека си реватъ вълнитѣ, нека блѣска въ тѣхната Надежда! Колко бури е пребродила тя. Лошото е, че отъ търговията съ чакъла не ще излѣзе нищо. Лошото е, че и за черпнята въ Несебъръ нѣма нищо да изкаратъ.

— Хайде! — обръща се капитанъ Яни къмъ Симеонъ и Кочо. — Какво сте се впримчили като гарги въ кѣлчища? Влизайте въ хамбара да ви не измие нѣкоя вълна!

Вѣтрътъ ги бие сега отъ североизтокъ. Богданъ лѣга върху руля. Той се вие и прѣщи подъ корема му.